

Liane Moriarty
AMÍG A SZÍV DOBOG

LIANE MORIARTY

**AMÍG
A SZÍV
DOBOG**

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Here One Moment

Copyright © 2024 by Liane Moriarty

Hungarian translation © Fügedi Tímea

© General Press Könyvkiadó, 2026

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.
A könyv szövegét tilos a mesterséges intelligencia
bármilyen formájának betanítására használni.

Fordította
FÜGEDI TÍMEA

ISBN 978 615 104 137 6

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KOLBE-KONTOR ILDIKÓ

Marisának és Petronellának

„Észrevettem, hogy még azok is szétnéznek az úton, mielőtt lelépnek a járdáról, akik szerint a sorsunk meg van írva, és semmit sem tehetünk azért, hogy változtassunk rajta.”

STEPHEN HAWKING: *Black Holes and Baby Universes
and Other Essays*

„Amikor valaki tudja, hogy két hét múlva felakasztják, csodálatos módon koncentrált lesz az elméje.”

SAMUEL JOHNSON

1. FEJEZET

Később egyáltalán senki nem fog emlékezni rá, hogy látta a hölgyet felszállni a gépre a hobarti repülőtéren.

Sem a megjelenésében, sem a viselkedésében nincs semmi baljós vagy figyelemfelkeltő.

Nem részeg, nem agresszív és nem híres.

Nem sérült, mint az a szemüveges hipszter, akinek a karját fehér gézzel felkötötték, így az egyik kezét folyamatosan a szívére nyomja, mintha éppen a szerelméről vagy az őszinteségéről tenne vallomást.

Nem olyan elcsigázott, mint az az izzadt, fiatal anyuka, aki próbálja nem elejteni az izgága kisbabáját, a dühös kisgyereket és a túl sok kézipoggyászt.

Nem olyan törekeny, mint az a meggörbült hátú idős pár, akik több réteg vastag ruhába burkolóznak, mintha Scott kapitány antarktisi expedíciójához akarnának csatlakozni.

Nem morgolódik, mint több középkorú utas, akiknek a feje tele van mindenféle középkorúakra jellemző dologgal, vagy az egyetlen felnőtt kísérő nélkül utazó kiskorú: az a hatéves, aki le fog maradni a lézerharcról a barátaival, mert a szülei közös felügyeletben állapodtak meg, ezért minden péntek délután kötelezően fel kell szállnia erre a Sydney-be tartó járatra.

Nem olyan bőbeszédű, mint az a páros, akik annyira lelkesen mesélnek a nyaralásuk részleteiről, hogy az emberben akaratlanul is felmerül, nem a tasman kormány turizmusfejlesztő intézetének a beépített ügynökei-e.

Nem olyan nagyon terhes, mint a nagyon terhes nő.

Nem olyan rettenetesen magas, mint a rettenetesen magas srác.

Nem reszket a repülésfóbiától vagy a kávétól vagy az amfetamintól (remélhetőleg nem ez utóbbitól), mint az a rémült kamasz

lány, aki túlméretezett kapucnis pulcsit visel annyira rövid short fölött, hogy úgy néz ki, mintha alul nem is lenne rajta semmi, és akire valaki azt mondja, hogy talán ő az az énekes, aki azzal a színesszel jár, de aztán valaki más azt feleli, hogy nem ő az, értem, mire gondolsz, de nem.

Nem csillog úgy a szeme, mint azoknak a csillogó szemű nászutasoknak, akik a pazar esküvői ruhájukban repülnek Sydney-be, azoknak a vidám fiataloknak, akiket a jókívánságok hulláma követ, és akik kedvéért egy másik pár felelőtlenül felajánlja a saját helyét a biznissosztályon, amit a menyasszony és a vőlegény udvariasan, de határozottan visszautasít az idősebbik páros megkönnyebbülésére.

Semmi nincs a hölgyben, ami miatt később bárki emlékezne rá.

A gép késik. Csak egy félórát. A morcos arcokat és sóhajokat leszámítva az utasok többsége hajlandó elfogadni ezt a kellemetlenséget. Ilyen manapság a repülés.

Legalább nem törölték a járatot. *Még*, mondják a pesszimisták.

A hangosbemondóból recseggve hallatszik a felhívás: a speciális segítséget igénylő utasok elkezdhetik a beszállást.

– Megmondtam! – Az optimisták talpra ugranak, és átvetik a táskájukat a vállukon.

Felszállás közben a hölgy nem üt rá finoman a gépre egyszer, kétszer, háromszor, hogy szerencséje legyen, nem flörtöl egyik légiutas-kísérővel sem, és nem lapozgatja eszelősen a telefonja kijelzőjét, mert a beszállókártyája hirtelen eltűnt, pedig egy perce még ott volt, miért csinálja ezt mindig?

A hölgy nem hasznos, mint azok az utasok, akik segítenek a szülőknek és a házastársaknak megtalálni az elveszett beszállókártyájukat, vagy mint az a szögletes vállú, szögletes állú, ősz, kefe-frizurás férfi, aki megerőltetés nélkül segít felemelni a táskákat a fej fölötti szekrényekbe a saját ülése felé menet, közben pedig még csak le sem lassít.

Amikor minden utas felszállt, elfoglalta a helyét, és bekötötte magát, a pilóta bemutatkozik, majd elmagyarázza, hogy „kisebb műszaki probléma támadt, amit muszáj megoldanunk”, és „az utasok feltehetően egyetértének abban, hogy a biztonság a legfontosabb”. Erről a légi személyzet is csak most értesül, mutat rá épp csak egy halovány mosollyal a mély, bizalomgerjesztő hangján. (Úgyhogy hagyják őket békén!) Megköszöni a „kedves utasok” türelmét, és megkér mindenkit, hogy dőljenek hátra, lazítsanak, mert úgy tizenöt perc múlva már úton lesznek.

Tizenöt perc múlva még mindig nincsenek úton.

A következő kilencvenkét borzalmas percen át a gép az aszfalton rostokol. Ez épp csak egy hajszálnyival több, mint a várható repülési idő.

A végén már az optimisták sem mondják, hogy „Biztosan így is odaérünk!”

Mindenki elégedetlen, az optimisták és a pesszimisták egyaránt.

A hölgy ez idő alatt nem nyomkodja a hívógombot, hogy beszéljen a légiutas-kísérőnek a kapcsolatairól, a vacsorafoglalásáról, a migrénjéről, a szűk helyek iránti gyűlöletéről vagy a nagyon elfoglalt, háromgyerekes, felnőtt lányáról, aki épp a sydney-i repülőtérre tart, hogy felvegye őt, és akkor most neki mit kellene tennie?

Nem vágja hátra a fejét, és nem üvölt húsz gyötrelmes percen át, mint a kisbaba, aki igazából csak kifejezi mindenki más érzéseit.

Nem kéri, hogy hallgattassák el a kisbabát, mint az a három utas, akik érett felnőtt létükre valahogy még mindig hisznek abban, hogy a kisbabák kérésre abbahagyják a sírást.

Nem kérdezi meg udvariasan, leszállhatna-e a gépről, mint a felnőtt kísérő nélkül utazó kiskorú, aki negyven perc késés után éri el a tűrőképessége határát, és reméli, hogy talán mégis eljuthat arra a lézerharcos bulira.

Nem követeli, hogy a feladott poggyászával együtt leszállhasson, mint az a leopárdmintás overallt viselő nő, aki nem ér rá itt szöszölni, és soha többé nem utazik ezzel a légitársasággal, de aki végül

hagyja, hogy megnyugtassák, majd olyan hatásosan kezeli a saját idegességét tudatmódosító szerekkel, hogy mély álomba merül.

Nem kiált fel hirtelen kétségbeesetten, hogy „Ó, nem tehetne valaki valamit?!”, mint az a vörös arcú, borzas hajú nő, aki két sorral a síró baba mögött ül. Nem egyértelmű, mivel kellene valakinek tennie valamit, a késéssel, a gyereksírással vagy a repülőgép állapotával, de ekkor a szögletes állú férfi elhagyja az ülését, hogy a baba elé lógasson egy hatalmas, csilingelő kulcsomót. A férfi előbb megmutatja, hogy egy bizonyos kulcs az egyik gomb megnyomásától vörös fény villan fel, a baba pedig boldogan elhallgat a döbbenettől, a könnyes szemű anyuka és mindenki más végtelen megkönnyebülésére.

A hölgy egész idő alatt egyetlenegyszer sem indít keserű hangon, mindenki számára hallható telefonhívást, hogy elmondja valakinek: „a gépen ragadtam”, „még mindig nem mozdul”, és „esélye sincs, hogy találkozassunk”, „úgyhogy folytassátok csak nélkülem”, „új időpontot kell találnunk”, „le kell mondanom”, „semmit sem tehetek”, és „Tudom! Egyszerűen hihetetlen”.

Senki sem fog emlékezni arra, hogy egyetlen szót is hallott volna a hölgytől a vesztelés közben.

Ellentétben azzal az elegáns férfival, aki azt mondja: „Nem, drágám, dehogya, szűkös lesz, de biztosan odaérek”, pedig tisztán látszik abból, ahogy idegesen ütögeti a telefonját a homlokához, hogy nem fog odaérni, ki van zárva.

Ellentétben azzal a két huszonéves barátnővel, akik üres gyomorral Proseccót ittak a repülőtér bárjában, és ennek eredményeképpen a közelükben tartózkodók többsége intim részleteket tudott meg a Poppy iránti érzelmeik kuszaságáról, ez a közös barátjuk ugyanis egyáltalán nem olyan kedves, mint ahogy próbálja elhitetni.

Ellentétben azzal a két harmincas férfival, akik egyáltalán nem ismerik egymást, de figyelemreméltóan hangos és végtelenül unalmas beszélgetésbe bonyolódnak a fehérjeshake-ekről.

A hölgy egyedül utazik.

Nincs családtagja, aki már a puszta létével is bosszantaná, ellentétben azzal a négytagú családdal, akik nemek szerinti elrendezésben ülnek: az anya a kislánnyal, az apa a kisfiúval, és mindannyian egy erős érzelmet szító probléma miatt dühöngenek, amelyet egy telefonöltő váltott ki.

A hölgy a folyosó mellett ül, a 4D ülésen. Szerencséje van, hiszen a repülő ugyan majdnem teljesen megtelt, a középső ülés a másik oldalán üres. A turistaosztályon az utasok közül később sokan irigykedve emlékeznek majd vissza arra az üres helyre, a hölgyre viszont nem. Amikor végül megkapják az engedélyt a felszállásra, a hölgyet nem kell megkérni, hogy állítsa az ülését függőleges helyzetbe, vagy legyen szíves belökni a táskáját az előtte lévő ülés alá.

Nem üti össze a tenyerét lassan, gúnyosan, amikor a repülő végre elkezd a kifutó felé gurulni.

Repülés közben a hölgy nem vágja le a körmöt a lábujjairól, és nem tisztogatja fogselyemmel a fogát.

Nem üti meg a légiutas-kísérőt.

Nem üvölt rasszista vádakat.

Nem énekel, beszél összevissza vagy elmosódva.

Nem gyújt cigarettára olyan könnyedén, mint 1974-ben lenne.

Nem hajt végre szexuális aktust egy másik utason.

Nem vetkőzik le.

Nem zokog.

Nem hány.

Nem próbálja meg repülés közben kinyitni a vészkijárat ajtaját.

Nem veszíti el az eszméletét.

Nem hal meg.

(A repülőipar fájdalmas, tapasztalati úton fedezte fel, hogy ez mind lehetséges.)

Egy dolog azonban biztos: a hölgy valóban hölgy. Később senki sem jellemzi őt olyan szavakkal, mint „nő” vagy „asszony”. Nyilvánvalóan senki sem használná rá a „lány” szót.

A korát illetően általános bizonytalanság övezi. Valószínűleg

a hatvanas évei elején jár. Talán ötvenes. Egyértelműen hetvenes. Nyolcvan-egynéhány? Olyan idős, mint az anyukád. Mint a lányod. Mint a nagynénéd. A főnököd. Az egyetemi előadód. A felnőtt kísérő nélkül utazó kiskorú úgy fogja jellemezni: „nagyon öreg hölgy”. Az idős pár szerint „középkorú hölgy”.

Talán az ősz haja miatt esik egyértelműen a „hölgy” kategóriába. Olyan lány ezüst, mint a drága kismacskák bundája. Vállig erő. Szép frizura. Jó haj. „Jóféle ősz.” Az a fajta, amitől az ember arra gondol, hogy egyszer majd ő is ősz lesz. Egyszer. Még nem.

A hölgy apró termetű és vékony, de nem annyira, hogy segítségre legyen szüksége. Nem vonzza a jóindulatú mosolyokat és az ajánlkozó kezeket. Aki ránéz, annak nem jut eszébe hirtelen, mennyire hiányzik neki a nagyanyja. Egyáltalán nem jut róla eszébe semmi. Nem lehet kitalálni a végzettségét, a személyiségét, sem a csillagjegyét. Nem is tartja az ember fontosnak.

Azt azért nem mondaná senki, hogy láthatatlan.

Mondjuk inkább csak félig áttetsző.

A hölgy nem megdöbbenő szépség, és nem is sajnálatra méltóan ronda. A csinos, zöld és fehér mintás, galléros blúza derekát szépen bedugta a feszes szürke nadrágjába. A cipője lapos sarkú és praktikus. Nincs rajta szokatlan piercing, ékszer vagy tetoválás. A fülében apró ezüst fülbevalót visel, a blúza gallérjára ezüstsrossz tűzött, és gyakran megérinti, mintha ellenőrizni akarná, ott van-e még.

Mindez azt bizonyítja, hogy a később „Haláljós Hölgy” néven elhíresült hölgyet, aki a késéssel induló, délután 3:20-as, Hobartból Sydney-be tartó repülőjáraton ült, senki sem nézte meg alaposabban, sem a légi személyzet tagjai, sem a többi utas, amíg meg nem tette azt, amit.

Még akkor is tovább tart a várhatónál, mire az első utas felkiált, valaki filmezni kezd, a hívógombok pedig sorban kigyulladnak és pittyegni kezdenek, mintha nem is repülön lennének, hanem egy játékgépben.

2. FEJEZET

Már negyvenöt perc telt el a felszállás óta, és a hangulatot a gépen csendes beletörődés jellemzi épp csak egy szemernyi nyugtalansággal. A késés, amikor az idő lelassult, úgy megnyúlt és elvékonyodott, hogy minden perc súlyos hatvan másodpercig tartott, már a múlté. Az idő újra a szokásos, fürge, láthatatlan tempójában halad.

A turistaosztályon mandulából, perecből, kekszből és salsaszószból álló „könnyű harapnivalót” szolgáltak fel. Az öt utas a bizniszosztályon „könnyű főételt” kapott (mindenki csirkét választott), és rengeteg bort (mindenki pinot-t kért).

A turistaosztályról már elvitték a szemét nagy részét, és az asztalok többségét újra felhajtották. A két kisgyerek elaludt. Ahogy a menyasszony is, miközben a vőlegény a telefonját nyomkodja. A felnőtt kísérő nélkül utazó kiskorú hevesen játszik valamit egy kutyún. A törékeny idős pár két külön keresztretjtvény fölé görnyed. A személyzet halkán megbeszéli a hétfégi terveit és a jövő heti beosztásukat.

Az emberek vécére mennek. Felveszik a levetett cipőjüket. Mentolos cukorkát szopogatnak. Bekenik a szájukat szőlőrúzzsal. Látják maguk előtt az utazásuk következő szakaszát: elveszik a csomagjukat a futószalagokról, sorba állnak taxiért, Ubert rendelnek, írnak annak, aki kijön eléjük. Látják magukat, ahogy belépnek az otthonuk, a hotelezőszobájuk vagy a bérelt apartmanjuk ajtaján, és fáradtan, hangos puffanással ledobják a táskákat. *Micsoda rémálom!*, fogják mondani a partnerüknek, az állataiknak vagy a falaknak, amikor visszatérnek a régi életükhöz.

A hölgy kikapcsolja az övét, és feláll.

Úgy tűnik, le akar venni valamit a fej fölötti szekrényből. Vagy talán a mosdóba fog kimenni. Nincs jelentősége, nem fontos, nem érdekes, nem veszélyes.

Lehajtja a fejét, és az ujját az apró brossra nyomja a blúzán.

Kilép az ülések közötti folyosóra, aztán meg sem mozdul.

Egyvalaki észreveszi.

Ez a valaki egy negyvenkét éves, fejfájós, gyomorégéssel küzdő építőmérnök.

Leopold Vodnik – akit senki sem hív Leopoldnak, csak Leónak, kivéve az anyai nagyanyját, aki már meghalt, valamint egy egyetemi barátját, akivel már rég nem tartja a kapcsolatot – a 4C széken ül, csak a folyosó választja el a hölgytől.

Az övéké az első sor a turistaosztályon. Velük szemben a falra az van írva: *E mögött csak biznissosztály*. A folyosón diszkrétén összehúzták a függönyöket, hogy elrejtsek a közelükben felkínált luxust.

Leo úgy néz ki, mint aki a biznissosztályhoz tartozik. A bőre olajbarna, közepes testalkatú, hatalmas, határozott orra van, a magas homloka pedig hirtelen ér véget a rengeteg, őrült professzoros, gondör, sötét haja miatt, amelybe már ősz szálak vegyülnek. Az egyik testvére nemrégiben küldött neki egy cikket arról, hogy a tudósok felfedezték a „megfésülhetetlen haj szindrómáért” felelős gént.

A kék vászoninge ujját felhajtotta a könyökéig, szürke, erős szövetnadrágot és nubukcizmát visel. A felesége azt mondja, divatosabb, mint ő. (Nem nehéz. Neve általában az olyan ember hebehurgya összevisz-szaságával öltözik, aki csak nemrég élt túl egy természeti katasztrófát.)

Leo az egész repülőutat azzal tölti, hogy savlekötőt rágcsál, az ujjbegyeivel a homlokát masszírozza, és újra meg újra az órájára pillant.

Vége. Szembe kell néznie a tényekkel. A tizenegy éves lánya iskolai musicalja öt perc múlva kezdődik. Nem lesz ott, mert itt van: tízezer méter magasan a levegőben.

– Persze hogy hazaérek jóval *Az oroszlánc király* kezdete előtt – mondta a feleségének, amikor először vetette fel a lehetőséget, hogy Hobartba utazik, és elviszi az anyját egy szakorvos rendelésére.

– Kivéve, ha késik a géped – felelte Neve.

– Nem fog késni.

– Lekopogom – mondta Neve, de nem kopogta le.

Leo valahogy úgy érezte, mintha a késés a felesége hibája lenne. Miért kellett egyáltalán felhoznia a lehetőséget? Úgy volt, hogy ő a pesszimista kettejük közül.

Ki hitte volna, hogy két órát fognak késni?

Úgy tűnik, Neve.

Leo megint az órájára pillant. Most épp a lánya iskolájának a tornacsarnokában kellene reszketnie a hidegtől, miközben a kamasz fiára sziszeg, hogy tegye el a telefonját, és legyen jelen a húga számára, és jó szándékúan viccelődik a sarki szelet fújó légkondiról a többi szülővel. Aztán odasúgná a feleségének, hogy legyen szíves emlékeztetni őt Samira apjának a nevére, majd azt mondaná Samira apjának, hogy hamarosan meg kellene inniük együtt egy sört, habár mindketten tudják, hogy úgyszem fog rá sor kerülni, mert közbeszól az élet.

Lüktet a feje a megbánástól. A fények éppen most hunynak ki. A függönyök épp most mennek fel. Leo annyira előrehajol az ülésen, hogy gyakorlatilag felvette a vészhelyzet esetére javasolt biztonsági testhelyzetet.

Csak magát hibáztathatja emiatt, senki mást. Senki nem kérte meg, hogy utazzon Hobartba. Az anyja azt mondta: „Leo, kérlek, ne pazarold a pénzedet arra, hogy csak egy napra iderepülj!” A három húga egyáltalán nem volt hálás, amiért magára vette ezt a családi kötelességet. Épp ellenkezőleg. Mártírkodással vádolták a WhatsApp-csoportjukban.

Csakhogy az a furcsa érzése támadt, hogy valami baj van az anyja egészségével, neki pedig ott kell lennie, hallania kell, mit mond a szakorvos.

Amikor az apja két évvel korábban megbetegedett, mással volt elfoglalva. Épp akkor kapta meg a jelenlegi munkáját, és ez minden energiáját felemésztette. Ami azóta is tart. Nem tudja, mit kellene tennie, hogy ne eméssze fel őt magát is.

Aztán hajnali ötkor élesen megszólalt a telefonja, felriasztotta az álmából, és az anyja hangosan, magabiztosan, éberén azt mondta bele: „A testvéreiddel most azonnal ide kell jönnötök!” Az anyja volt a felnőtt, ő pedig a motyogó, félálomban lévő gyerek. „Mi az, anya, mi van, miért?” Akkoriban még azt sem fogta fel teljesen, hogy az apja súlyos beteg, annak a lehetőségét meg pláne nem, hogy meg is halhat, ami aztán csakugyan megtörtént, még aznap, miközben Leo meg a testvérei a futószalagnál vártak a középső húga poggyászára: képes volt feladni egy táskát.

Azóta mindig úgy érzi, hogy ha akkor csak egy kicsit jobban odafigyelt volna, ha nem kötötte volna le minden idejét a munkája, talán megmenthette volna az apját. Ő a legidősebb gyerek. Az egyetlen fiú. Így hát elhatározta, hogy az anyja esetében helyesen fog eljárni.

Ennyit a furcsa, erős megérzésekről. A szakorvos öt percet szánt rájuk, és háromszáz dollárt kért, aztán közölte Leóval, hogy az anyja tökéletesen egészséges.

Leo nem csalódott, amiért az anyja egészséges.

Nyilván nem.

Vagyis igazából egy kicsit tényleg idegesíti, hogy az anyja teljesen egészséges. Olyan kielégítő lett volna, ha találnak valami komoly, de gyógyítható betegséget.

Ami persze nem jár fájdalommal. Nagyon szereti az anyját.

– Hát jó – mondta Neve, amikor felhívta a késés miatt. Akkor Leo még azt hitte, oda fog érni, csak egy kicsit késik. Látta magát, ahogy sprintel a kapunál, bevág a taxira váró sor elejére, mert a lányáért megszegte volna a saját morális kódexét. Ám a repülő továbbra is csak duzzogva vesztegelt az aszfalton, miközben a pilóta olykor dühítő módon megszólalt, hogy „Elnézést kérünk a kedves utasoktól!”, Leo pedig végleg elveszítette a türelmét.

– Semmit sem tehetsz. – Neve nem mondta, hogy *én megmond-tam*. Sosem mondott ilyet. Ő ezzel mutatta meg a hatalmát. – Bridie meg fogja érteni. – Leo hallotta Bridie hangját a háttérben:

– Nagyon remélem, hogy nem apa az, és nem azt mondta, hogy késni fog!

Heteken át segített a lányának próbálni.

– Ez egy kicsi, de fontos szerep, apu – tájékoztatta a gyerek ünnepelesen, amikor hazajött a szövegkönyvvel, Leo pedig kerülte Neve pillantását, mert Bridie érzékeny arra, ha a szülei összerosolyognak. Zazu szerepét adja elő (most, ebben a pillanatban). Zazu egy „igazi, rendes szarvascsőrűmadár”, és valami csodálatos, ahogy Bridie egyből magáévá tette a szerepet. Azok a kézmozdulatok! Igazi, rendes kézmozdulatokat használt! Az a lány jobb, mint Meryl Streep! Tárgyilagosan nézve ennyire jó. Kit érdekel Mufasa? Kit érdekel Simba? Zazu lesz a ma esti előadás fénypontja. Leo teljes mértékben hisz benne, hogy Bridie-t álló tapssal fogják jutalmazni. Ő pedig lemarad róla.

Ez olyasmi, amit az emberek a halálos ágyukon megbánnak.

Hangosan kifújja a levegőt, hátradől a székében, a biztonsági öve zárjával matat, kinyitja, bezárja, aztán megint kinyitja, és megint bezárja. A mellette ülő nő felnéz a magazinjából, és Leo összefonja a kezét. Idegesítően viselkedik. A tizennégy éves fia csinálna ilyesmit.

Amikor eszébe jut a fia, elszorul a szíve. Már hónapok óta ígérgeti Olinak, hogy végigsétálnak azon a gyönyörű útvonalon a nemzeti parkban, amit annyira szeretnek, még hozzá jövő vasárnap, de mindig csak jövő vasárnap, mert gyakran kell hétfvégén is dolgoznia, és most vasárnap is be kell hoznia mindazt, amit ma nem csinált meg, ami egyébként nem jelenti azt, hogy munkamániás, csak épp egy fickó, aki dolgozik.

A főnöke hisz abban, hogy fontos a munka és a magánélet egészséges egyensúlya. „Mindig a család az első, Leo”, mondta, amikor Leo megemlítette, hogy kivesz egy napot, de Leo egyik kulcs teljesítménymutatója a „kihasználtsági mutatója”. Ez azt mutatja meg, hány kiszámálható órát számol el hetente a ledolgozott munkaórái

arányában. Mindig a kihasználtsági mutatójára gondol: olyan ez számára, mint egy zümmögő szúnyog, amelyet nem ölhet meg. Néha tizennégy órát dolgozik, de csak nyolcat számláz le. Nehéz ez. Az élet nehéz. Egyszerűen jobban kell kezelnie az idejét. A főnöke, akit nagyon érdekel ez a téma, könyveket és podcastokat javasol, és hasznos tippet ad neki. Leo már három éve dolgozik Lilithnek. Lenyűgöző, inspiráló nő egy férfiak által dominált területen, ő pedig próbál tanulni tőle úgy, ahogy a legelső főnökétől tanult, aki vörös tintával borítva adta vissza Leo rajzait, ami őt az örületbe kergette, viszont végső soron jobb mérnökké tette. Lilith nemrégiben azt mondta neki, hogy a produktivitás fejlesztésének az első lépése az „átfogó időaudit”, Leónak azonban még nem volt ideje készíteni egyet.

Oli már nem is néz rá csalódottan, amikor Leo azt mondja neki: „Talán jövő hétvégén elmegyünk.” Csak cinikusan felmutatja a hüvelykujját, mintha egy kereskedővel beszélne, aki folyton megszegi a kiszállításra tett ígéreteit.

A középső széken ülő nő finoman megköszörüli a torkát, Leo pedig rájön, hogy a jobb lába úgy ugrál fel-le, mintha épp a villamosszékben ülne. A combjára teszi a kezét, hogy megállítsa.

Hallja a fejében a felesége hangját: *Ne hergeld magad, szívem!*

Nem hitt a fülének, amikor a felesége először nevezte így. Olyan édes volt az a pillanat.

Feszülten elmosolyodik félig a szomszédja felé fordulva, reméli, hogy a nő ezt kimondatlan bocsánatkérésnek veszi, de nem hiszi azt, hogy beszélgetni akar vele.

A nő neve Sue, az ablaknál ülő férje pedig Max.

Leo ezt és még nagyon sok mindent onnan tudott meg, hogy miközben az aszfalton várakoztak, nem volt más lehetősége, mint végighallgatni a páros elképesztő mennyiségű telefonbeszélgetését.

– Várj, Sue mondani akar valamit!

– Hadd adjam vissza a telefont Maxnek!

Max és Sue vidám, cserfes, középkorú páros, akik most tértek vissza Tasmaniából, ahol lakókocsival túráztak. Fantasztikus volt!

Sue apró, rózsás arcú, csillogó szemű, telt keblű nő. A karján talizmánokkal teli ezüst karkötő csilingel, miközben magyaráz. Max bőre napbarnított, a haja fehér, hatalmas, tömör, büszke pocakja van. Úgy néz ki, mint a Mikulás, aki épp hazafelé tart a nyaralásából. Pont ugyanolyan magabiztos férfiasság árad belőle, mint abból a munkafelügyelőből, akivel Leo dolgozik: erős, hangos férfiak, akik tudják, mit csinálnak, és nincs problémájuk az időmenedzsmenttel.

Sue először megpróbált beszélgetésbe elegyedni Leóval, de miután ő udvarias, egy szótagos válaszokat adott, letett róla. Leo tudja, hogy elmondhatta volna, éppen most marad le Bridie koncertjéről, mivel Sue és Max az a típus, akik azonnal érdeklődést, sőt együttérzést mutattak volna (a rengeteg hívásból kiderült, hogy vannak unokáik: „Nagypapa meg én alig várjuk, hogy láthassunk!”), de túl feszült volt a csevegéshez.

Megint az órájára néz. Bridie épp a színpadon van.

Ne gondold már rá!

Korog a gyomra. Nagyon éhes. Visszautasította a „könnyű harapnivalót”, mert – habár ez óriási butaság – nem akarta, hogy emiatt még lassabban haladjanak. Alaptalan bosszúságot érzett mindazok iránt, akik boldogan majszolják a manduláikat meg a pereceiket. Úgy vélte, mindenkinek arra kellene koncentrálnia, hogy minél hamarabb Sydney-be érjenek.

A folyosó másik oldalán a hölgy kicsatolja a biztonsági övét.

Feláll.

Egészen mostanáig elmosódott alak volt Leo látótere szélén. Ha valaki megkérdezte volna, apró termetű, ezüstös hajú hölgyként írta volna le, de nem tudta volna kiválasztani egy sor apró termetű, ezüstös hajú hölgy közül.

A hölgy kilép a folyosóra, pont Leo mellé, aztán a gép hátulja felé fordul.

Meg sem mozdul.

Mit csinál?

Leo udvariasan az ülése előtti falra illesztett zsebet bámulja. Elolvassa a hirdetést a légitársaság magazinjának a hátoldalán: *Mire vársz*

még? Foglald le most az Európa Ékkövei folyami hajóutat! „Onnan fogjuk tudni, hogy megöregedtünk, hogy már vonzónak találjuk a folyami hajóutakat” – szokta mondani Neve. Leo nem vallotta be neki, hogy ő máris vonzónak látja az ajánlatokat.

Az ezüstös hajú hölgy még mindig nem mozdul meg. Túl sokáig tart. Túl közel áll Leóhoz. Kicsit zavarja őt.

Leo lepillant. A hölgy cipője apró, barna, ápoltságos, és takaros van befűzve.

– Akkor háromra! – mondja a hölgy halkán, de érthetően.

3. FEJEZET

Nos, egyszer szerettem egy nagyon magas, vékony fiút, akinek a nyaka végtelenül törekenynek tűnt, és aki felbátorított arra, hogy partikon és tánccmultságokon vegyek részt, amikor azt hittem, elájulok a féltékenységtől.

– Akkor háromra! – mondta, és megfogta a kezemet, miközben a szívem lüktetett, a világ pedig összefolyt előttem. – Egy. Kettő. Három.

Aztán beléptünk.

Ez talán megmagyarázza, miért számoltam: rá gondoltam.

4. FEJEZET

Mi lesz háromra?

Leo a hölgyet figyeli. Az arca sápadt és kifejezéstelen. Zavartnak tűnik. Valószínűleg nyugtalan. Nehéz megmondani. Leo hátrapillant a válla felett, hogy lássa, valaki akadályozza-e, de senki sem áll az ülések közötti folyosón.

Megint felnéz a hölgyre. Ugyanolyan korú, magasságú és testfelépítésű, mint Leo anyja, csak épp Leo anyja még holtan sem viselne praktikus cipőt. (Szó szerint. Leo anyja azt kérte, hogy a Jimmy Choo cipőjében temessék el. Leo legkisebb húga azt felelte: „Persze anyu, úgy lesz”, de közben azt tátogta Leónak: „Ki van zárva”, és a saját lábára mutogott.)

Leo anyja nem szereti, ha az emberek „leereszkedően” bánnak vele. Leereszkedő lenne, ha megkérdezné a hölgytől, szüksége van-e segítségre?

Észreveszi a blúzába tűzött ezüstbroszt.

A szülei ékszerboltot vezettek Hobartban negyven éven át, és habár sem Leo, sem a húgai nem akarták átvenni az üzletet, a családban mindenki azonnal észreveszi az ékszereket. A bross apró, valószínűleg antik. Valamiféle jelkép. Régi, olyan óvilági jelkép. Leo nem látja elég jól anélkül, hogy közelebb hajolna, ami tiszteletlenség lenne, de van abban a brossban valami zavaróan ismerős. Valahogy mintha furcsa módon köze lenne Leóhoz. Egyfajta... tulajdonjogérzést ébreszt benne. Talán némi örömet? Biztosan van valami köze a Vodnik Csinos Ékszerekhez, de mi?

Vagy talán maga a jelkép jelent számára valamit? Várjunk csak, talán az iskolához van köze? Nem. Egyetem? Az egyetemről rögtön eszébe jut az egyik legfájdalmasabb emléke, amikor egy utcán állt, egy pub előtt, és olyasmit kiabált, amit máskor soha, sem előtte, sem azóta, de annak semmi köze ehhez a jelképhez, habár várjunk csak, már majdnem eszébe jutott...

– Egy – mondja a hölgy.

Vajon dalra fakad, ha eljut háromig? Vagy talán fájdalmai vannak? Próbál erőt önteni magába, hogy megtegyen egy lépést? Neve nagymamájának rettenetesen fáj a lábfeje, szerencsétlennek, de ez a hölgy sokkal fiatalabb nála.

Leo apja mindig azt mondta, hogy szeptember tizenegyedike után mindig „felkészült mindenre”, valahányszor útra kelt. „Földhöz teremtek bárkit, aki csak egy kicsit is gyanúsán viselkedik”, mon-

dogatta az apja a kelet-európai akcentusával, teljes őszinteséggel, pedig csak százhatvanöt centi magas volt, egy jóindulatú, takarosan öltözött városi ékszerész, egy drága ember, aki soha életében nem teremtett a földhöz senkit. „Nem habozok, Leo.”

Az apja vajon mostanra a földre birkózta volna ezt a nőt?

Nem habozok, Leo.

Jesszus, apa! Csak egy ártalmatlan hölgy. Nagyon is haboznál.

– Kettő.

Ártalmatlan. Persze hogy az.

Már nem lehet fegyvereket átcsempészni a biztonsági őrokon.

És a nők nem terelnek el repülőgépeket.

Ez vajon szexista volt? Leo szinte hallotta a legkisebb hűgát: „Sokkal jobban el tudnék terelni egy repülőgépet, mint te, Leo.”

Ehhez kétség sem férhet.

Leo megköszörüli a torkát. Meg fogja kérdezni a hölgytől, jól van-e. Ez a helyes, legmegfelelőbb eljárás az adott helyzetben.

– Elnézést – kezdi –, jól...?

– Három.

A hölgy megfordul, kinyújtja az egyik kezét, és egyenesen arra az utasra mutat, aki a saját sorában ül az ablaknál, egy inas, ötvenes férfit, aki a laptopja fölé görnyed, és két ujjal veri a billentyűzetet.

– Számításaim szerint – mondja a hölgy. Elhallgat, még mindig egyenesen rámutat. Mintha meg akarná vádolni valamivel.

Miféle számításról beszél?

– Számításaim szerint halálos kimenetelű agyi érkatasztrófa.

A férfi felnéz, zavarodottan ráncolja a homlokát, és az egyik kezét a füle köré kanyarítja.

– Sajnálom, megismételné?

– Számításaim szerint halálos kimenetelű agyi érkatasztrófa – mondja a hölgy újra szégyenlősen, de határozottan, még mindig rámutat. – Hetvenkét évesen.

A férfi szeme ide-oda cikázik.

– Sajnálom, halálos...? Nem... Segíthetek?

A hölgy nem felel. Leejti a karját, és Leo sora felé fordul.

A férfi összenéz Leóval a folyosón keresztül. A szája tettetett rémülettel legörbül, azt sugallja: *Kicsit bizarr!* Leo együttérző grimaszt vág. A férfi vállat von, aztán folytatja a laptopja püfölését.

Leo most már nyugodt. Nem kell senkit földhöz teremteni. Megérti a hóbertos idős hölgyeket. Még jól is esik neki, hogy elterelik a figyelmét a musical kihagyása miatti nyomorúságáról. Ezt képes lesz kezelni.

Leo nagyanyja vaszkuláris demenciában szenvedett az élete utolsó éveiben. A családnak azt javasolták, hogy amennyiben lehetséges és biztonságos, ne mondjanak ellent annak a valóságnak, amelybe beleképzeli magát. Egy olyan „karót nyelt” emberhez képest, mint amilyen állítólag Leo (gyakran vágják a fejéhez ezt a kifejezést, még hozzá elég keményen), meglepően rugalmasan kezelte a nagyanyja képzelgéseit.

El fog játszani bármilyen szerepet, amit ez a hölgy kíván tőle. „Halálos kimenetelű agyi érkatasztrófa”: ez vajon azt jelentette, hogy régen orvos vagy nővér volt? Eszébe jutott, hogy egyszer halott egy nyugdíjazott demens orvosról, aki napokat töltött az öregotthon többi lakójának a diagnosztizálásával. Egy receptfüzetnek hitt tárggyal járkált körbe, és ügyesen felírta ugyanazt az antibiotikumot mindenkinek.

– Számításaim szerint – mondja a hölgy. Leo szomszédjára mutat, Maxre, aki éppen lefotózza a repülő ablaka mögötti tájat.

Max elfordul az ablaktól, elvigyorodik, szívesen elcsevegne bárkivel.

– Hm? Mi az, kedves?

– Számításaim szerint, szívbetegség – mondja a hölgy. – Nyolcvannégy évesen.

Max a homlokát ráncolja.

– Szív...? Nem teljesen értettem, kedves. Nehéz megérteni a motor zajától!

Max megböködi a feleségét, segítséget kér.

Sue fényes mosolyt vet a hölgyre, és felemeli a hangját.

– Elnézést, megismételné?

– Szívbetegség – ismétli a hölgy, ezúttal hangosabban. – Nyolcvannégy évesen.

– Szívbetegsége van?

– Nem! Nem nekem! Magának!

– Semmi baja a ketyegőmnek. – Max jó erősen a mellkasára csap az ökölbe szorított kezével.

– Nyolcvannégy évesen – mondja a hölgy. – Mint már mondtam.

Max értetlen pillantást vet a feleségére, Sue pedig közbelép, ahogy a jó feleségek szoktak, amikor meg kell menteni a férjüket a zavarba ejtő társasági helyzetektől.

– Nagyon sajnálom – mondja. – Elveszített mostanában valakit?

A hölgy dühösnek tűnik, de a hangja türelmes.

– Halál oka. Várható élettartam.

Leo ekkor érti meg. *Nem diagnosztizál, jósol.*

– Halál oka, várható élettartam – ismétli Sue óvatosan. A kezét a biztonsági öve csatjára teszi. – Rendben.

– Atya-gatya! – mondja a férj.

A hölgy Sue-ra mutat.

– Számításaim szerint, hasnyálmirigyrák. Hatvanhat évesen.

Sue feszülten nevet.

– Hasnyálmirigyrák? Abban fogok meghalni? Istenem! Hatvanhat évesen? Ezt hiszi? Köszönöm, de ebből nem kérek!

– Ne válaszolj neki! – Max halkán beszél, megütögeti a homlokát. – Nem egészen...

– Valami nincs nála rendben – helyesel Sue halkán.

Visszanéz a hölgyre, és azon a kifejezetten egyedi, parancsoló hangon szólal meg, amelyre Leo nagyon is jól emlékszik, mert a nagyanyját ápoló nővérek is ezt használták.

– Hamarosan leszállunk, drága! – Ezt a hangnemet úgy tervezték, hogy átjusson a zavarodottságon és a halláskárosodáson is. Leo

utálja. Sosem bírta elviselni, hogy úgy beszéljenek az ő bámulatos nagyanyjával, mintha egy rossz képességű óvodás lenne. – Úgyhogy ha használni akarja a mosdót, most kellene kimennie.

A hölgy felsóhajt. Leo felé fordul, és végigméri.

– Azt mondja el nekünk, mikor és miben fogunk meghalni?

Később szidni fogja magát emiatt. Arra fog gondolni, hogy követnie kellett volna Sue példáját, de a gondolkozását eltorzítják az emlékei azokból az időkből, amikor az imádott nagyanyja arcára kiült a zavarodottság, de ő – Leo! – képes volt békéssé és simává varázsolni azzal, hogy elfogadta a képzelgéseit. Jobban ment neki, mint a hűgainak. Ezek voltak az utolsó ajándékai, amelyeket a nagyanyjának adott. És most ugyanezt fogja tenni ezért a hölgyért. Nem számít, milyen badarságokat beszél.

– Halál oka. Várható élettartam – mondja a hölgy. – Igazán nagyon egyszerű.

– Nagyon egyszerűnek hangzik – helyesel Leo. – Mondja csak!

A hölgy úgy rámutat, mintha fegyvert fogna Leo homloka közé-pére. A keze biztos.

– Számításaim szerint munkahelyi baleset. – Szép a szeme: olyan halványkék, mint a kopott farmerok. Nem tűnik örültnek. Inkább szomorú, gyakorlatias, beletörődő szempár. – Negyvenhárom évesen.

Negyvenhárom! Leo nem sokként éli meg – ezt az egészet pont annyira veszi komolyan, mint egy szerencsesütit vagy egy horoszkópot –, de azért megreppen. A szerencsesüтик és a horoszkópok általában nem ennyire konkrétak. Novemberben tölti be a negyvenhármát.

– Munkahelyi balesetben fogok meghalni? Akkor talán ott kellene hagynom a munkámat.

Max elismerően kuncog, Sue pedig aggódva cöcög, mint az anyuka, aki azt nézi, hogy a gyereke valami kissé kockázatosat csinál.

– A sors ellen nem lehet harcolni – közli a hölgy. A pillantása elsuhan Leo mellett, a homlokára kiülnek a ráncok.

– Akkor jobb, ha rendbe szedem az életemet! – Leo most már a közönség számára produkálja magát. Ezt a vidám szerepet általában két ital után ölti magára. Ez a fickó mégsem olyan karót nyelt! Sosem hergeli fel magát! Nem fekszik ébren egész éjszaka, miközben a kihasználtsági mutatója miatt retteg. Ezt a fickót senki sem vádolná azzal, hogy munkamániás.

A hölgy nem felel. Az arca csukott ajtó. Végzett vele. Határozottan előrelép.

Leo kicsavarodik a székében, hogy lássa. A hölgy megáll a következő sornál. Még mindig olyan közel van, hogy Leo akár meg is érinthetné.

– Számításaim szerint. – Egy fiatal nőre mutat, aki óriási fejhallgatót visel a fejkendője fölött. – A vizeletkiválasztó rendszer megbetegedése. Kilencvenkét évesen.

A nő a hüvelykujjával távolabb húzza a fejhallgatót a fülétől.

– Elnézést?

– Ó, a nemjóját! – álmélkodik Sue, és a nyakát nyújtogatva nézi a hölgyet. Max a fejét csóválja, Leo pedig bárgyún vigyorog, mintha az a laza, könnyed fickó lenne, akinek tetteti magát, közben pedig próbál ügyet sem vetni arra az érzésre, mintha valaki finoman, de állhatatosan jégkockát nyomna a gerince aljához.

5. FEJEZET

Azt mondják, rámutogattam az utasokra, miközben ezeket a szavakat ismételttem: „A sors ellen nem lehet harcolni”.

Mindig azt tanították nekem, hogy illetlenség mutogatni, ezért nem hittem el teljesen, hogy csakugyan így történt, amíg meg nem mutatták azt a fotót, amely végül az újságokban is megjelent, és amelyen teljesen egyértelműen mutogattam, még hozzá kifejezetten színpadias modorban, mintha a *Lear királyban* játszanék.

Kínos.

Észrevettem, hogy a hajam nagyon szép azon a fotón.

Ez nyilván nem mentség semmire.

Akárhogy is, „a sors ellen nem lehet harcolni” az anyám mondása volt, nem az enyém. Mindig olyanokat mondott, hogy: *A végzeted elől nem menekülhetsz. Nem az volt megírva. Pontosan így kellett történnie.*

Feltételezem, ez azt jelenti, hogy „determinista” volt.

Vagy legalábbis ezt mondta nekem egy szakállas férfi egy vacsorapartin 1984 nyarán. Nem emlékszem a nevére, csak a pompás, dús, barna szakállára. Gyakran és gyengéden megsimogatta, mintha egy szeretett házi kedvence lenne, amely összegömbölyödött a mellkasán.

Túlfőtt sárgabarackos csirkét és kemény barna rizst ettünk egy sárga téglás házban Terrey Hillsben, Sydney egyik északi elővárosában. Forró este volt, ezért a vendéglátóink a szoba minden sarkába beállítottak egy ventilátort. Néhány másodpercenként heves szellőkés fújta hátra a hajunkat, amitől úgy néztünk ki, mint azok a kutyák, amelyek kidugják a fejüket a kocs ablakán, a szakállas férfi szakállá pedig úgy kilengett balra, mint egy hazafias zászló.

Visszagondolva mulatságosnak tűnik, de úgy emlékszem, akkor senki sem nevetett. Fialatok voltunk, így hát nagyon komolyan vetjük magunkat.

Véletlenül elmeséltem egy mélységesen személyes történetet az anyámról. Néha megosztok személyes történeteket, ha ideges vagyok, és túl sokat iszom, márpedig nyilván mindkettőre nagy az esély a vacsorapartikon.

A történetemet hallva a szakállas férfi megjegyezte, hogy az anyám „nyilván determinista”, ahogy ő is. Senki sem tudta, mit jelent ez a szó, így a férfi tartott egy jóindulatú kiselőadást (egyetemi előadó volt, és még az átlagos férfiaknál is jobban élvezte, ha előadást tarthat), miközben a vendéglátóink halkán és keserűen vitatkoztak azon, hogy a barna rizsnek csakugyan ennyire ropogósnak kell-e lennie.

Azt mondta, az a determinizmus lényege, hogy minden, ami történik, az emberek minden döntése és tette „okozatilag elkerülhetetlen”. Miért? Mert mindennek van valami oka: egy azt megelőző tett, esemény vagy helyzet.

Nos. Egyikünk sem tudta, mi a fenéről beszél. Ő azonban készen állt az értetlenségükre. Leegyszerűsítette.

Azt mondta, az emberek csak azt tehetik, amit ténylegesen megtesznek. Például egy gyilkos elkerülhetetlenül gyilkolni fog, mert a gyerekkora, a génjei, az agyában zajló kémiai folyamatok, a társadalmi-gazdasági helyzete, az elutasítástól való félelme, a sötét utcáskor megforduló védtelen nők kényelmes közelsége mind az elkerülhetetlen gyilkosság felé fogja hajtani.

Valaki azt felelte, ha jól emlékszem, még hozzá elég szenvedélyesen, mintha egy konkrét, nem pedig egy hipotetikus gyilkosságról beszélnének: „De úgy döntött, hogy gyilkolni fog! Szabad akarat volt!”

A szakállas ember azt felelte, hogy ő maga „kemény determinista”, és nem hisz a szabad akaratban. Egy darab barna rizs beakadt a két szemfoga közé, de senki, még a felesége sem szólt neki. Talán úgy vélte, ez okozatilag elkerülhetetlen.

Éppen ezen töprengek, és szeretném megkérdezni a szakállas férfitől, hogy ha nem létezik szabad akarat, ha minden döntésünk és tettünk elkerülhetetlen, akkor is muszáj bocsánatot kérnünk értük?

6. FEJEZET

Mi a fene? Az inak sajognak Sue O’Sullivan nyakában, mert túl gyorsan rántotta hátra a fejét, hogy lássa, mit csinál most az örült hölgy.

– Au! – Megint előrefordult.

Sue ápolónő a sürgősségi osztályon, öt felnőtt férfi anyja, valamint három gyönyörű kislány és négy gyönyörű kisfiú nagyanyja.

Olyan ember, aki rendszeresen mondja azt, hogy „engem már semmi sem lep meg”, mert tényleg mindent látott és hallott már, de az életében most először tájékoztatja egy idegen egy repülőgépen higgadtan arról, hogy már csak három éve van hátra.

Ha a szívére venné, amit az emberek mondanak, nem bírta volna sokáig a munkahelyén. Mindennap találkozik dühös, erőszakos, kétségbeesett, drogos és pszichotikus alakokkal. Rettenetes sértéseket vagdosnak hozzá olykor szexuális töltetű halálos fenyegetésekkel fűszerezve. Falra hányt borsó. A szavak nem sebeznek.

Ennek ellenére most az a gyerekes vágy tölti el, hogy a hölgy után rohanjon, és egy másik jóslatot kérjen tőle. Egy jobbat.

Sue úgy tervezi, hogy hatvanhat évesen nyugdíjba megy, nem pedig meghal.

Ő és Max még sosem hagyták el Ausztráliát. Még igazából nem látott és nem hallott mindent! Egy kastélyokkal, katedrálisokkal, festményekkel, szobrokkal, hegyekkel és óceánokkal teli bolygó várja, hogy Sue és Max O’Sullivan megnézzék és megcsodálja. Most különösen nagy reményekkel néznek a jövőbeli utazási terveik elé, mert sikeresen körbeutazták lakókocsival Tasmaniát, és hát akkor miért ne tehetnék meg ugyanezt Franciaországban? Vagy épp Olaszországban? Tudnak az út rossz oldalán vezetni. Biztosan képesek rá!

Most pedig azt hallja, hogy nem lesz utazgatás, mert hamarosan nagyon beteg lesz, hasnyálmirigyrákot diagnosztizálnak nála.

Az a rossz fajta. Mindegyik rossz, de az nagyon rossz. Nehéz időben észrevenni. A kilátások nem rózsásak.

Persze mindez nem igaz, csak egy dermesztő emlékeztető arra, hogy az embereknek hiába vannak terveik, akkor is megbetegszenek.

A szakorvosok naponta közölnek kegyetlen diagnózisokat. És ami másokkal megtörténhet, az vele is.

– Szerintem az egész repülőnek jósol – mondja a mellette ülő férfi, a folyosó melletti ülésen. Odafordul felé, és most először néznek össze. Mintha Sue hirtelen valóságos emberré vált volna

számára. A férfi egészen mostanáig idegesítően viselkedett: úgy mocorgott és rángatózott, mint egy kisgyerek, a combján dobolt az ujjával, kerülte a szemkontaktust, és teljesen egyértelműen azt sugallta, hogy ő egy nagyon fontos ember, aki el fog késni (igen, Mr. Fontos Ember, mindannyian el fogunk késni!), ezért most nem akar beszélgetni.

– Szóljunk a légiutas-kísérőnek? – kérdezi tőle Sue, mert mindig tanácsos kikérni Mr. Fontos Ember véleményét, hogy továbbra is fontosnak érezhesse magát.

– Talán? – feleli a férfi pont akkor, amikor idegesítő módon Max azt mondja:

– Ne törődj velem!

Max gyors mozdulatokkal pörgeti a telefonját a kartámaszán. Most már bármelyik pillanatban megrepesztheti a kijelzőt. Könnyű neki. Ő még több évtizedet kapott. Sue és ez az ideges fickó az, aki nek – mint kiderült – már nincs sok hátra.

Sue a kedvenc légiutas-kísérőjét keresi, a káprázatos, fényes hajú, Allegra nevű fiatal nőt (Sue mindig elolvassa a névtáblákat), aki bájosan elcsevegett velük a késés alatt. Jobban örülne, ha elkapná Allegra tekintetét, és nem kellene megnyomnia a hívógombot, mint ahogy a nagyképű, önelégült nők szokták.

– Számításaim szerint szívroham. Kilencvenegy évesen – hallatszük hátulról.

Sue még jobban kifordul, hogy megnézze, ki az, de nem elég magas ahhoz, hogy lásson is.

– Számításaim szerint Alzheimer. Nyolcvankilenc évesen.

A hölgy hangja minden egyes jóslattal egyre magabiztosabb és erőteljesebb lesz.

A gép zúgását elnyomják a kissé álméklódó beszélgetések foszlányai. Úgy tűnik, senkit sem zaklatott fel különösebben.

– Alzheimerje van?

– Az előbb a vizeletről mondott valamit.

– Talán ki kell mennie a mosdóba?

– Számításaim szerint drogok okozta halál – csendült fel a hölgy hangja újra, szinte diadalmasan. – Harminchét évesen.

– Huszonhét éves vagyok, nem harminchét.

– Haver. Nem azt mondja, hány éves vagy. Hanem hogy mikor halsz meg túladagolásban.

Sue kicsatolja az övét.

– Ül le! – Max megrángatja a felesége ruhaujját, amikor Sue feláll, és a gép hátulja felé fordul. Sue lesöpri magáról a kezét, és térden állva elhelyezkedik az ülésén. Azért van előnye a kis testmagasságnak is.

– Be kell kapcsolni a biztonsági övet, ég a lámpa – mondja Max.

– Nem ég. – Sue végignéz a repülőn, felismeri az utasokat, akikkel ő és Max még Hobartban beszélgettek. Ott van a terhes nő, akinek le kellett vennie a cipőjét, amikor átment a biztonsági ellenőrzésen. Sue segített szegénynek. Ez az első babája, és kiválóan érzi magát a gyomorégést leszámítva, a nemét nem tudja. Abból ítélve, ahogy a baba fekszik, teljesen elől, Sue fiút jósol. (Eddig még mindig pontosan jósolta meg a születendő kisbabák nemét.)

Hátrébb, a kijárat melletti sorban ül az a nagyon magas, vékony fiatalember, aki nem kosarazik. Amikor Sue fiai hirtelen nőni kezdtek, mindannyian eljutottak ugyanebbe az esetlen, félszeg állapotba: „Nem tudom, hogy kerültem fel ilyen magasra!” Az újságosnál Sue beszélgetett vele meg a természetes, katonakinézetű, kefefrizurás fickóval. Először azt hitte, ők ketten apa és fia, de hamarosan kiderült, hogy tévedett. Mint arra Max rámutatott, a magas emberek nem állnak mind rokonságban egymással.

Nem látja azt a szerencsétlen fiatal anyát a két kisgyerekekkel, de azt meg kell hagyni, a kisbaba hangját mindenki hallotta. De várjunk csak, ott van az az aranyos fiatal lány, aki annyira reszketett, miközben a táskáját ellenőrizte, hogy kétszer is leejtette a telefonját. Mindkétszer Max vette fel neki, és Sue hamar megtudta, hogy szegény gyerek fél a repüléstől, és most utazik először egyedül. Kaylának hívják. Sue ismert egy középkorú Kaylát, aki állatmenhelyet

működtet, és mindent elmesélt róla ennek a Kaylának, így neki lehetősége nyílt fényképeket mutatni Sue-nak arról a kiskutyáról, amit a tizennyolcadik születésnapjára kapott, és ez remélhetőleg elterelte a figyelmét a félelméről.

A középső ülésen közvetlenül Sue mögött ülő férfi, akinek a brutálisan kemény térdkalácsa újra meg újra belevájódott Sue hátába, nem látja őt. A figyelmét teljes mértékben annak a hölgynek szenteli, aki azt mondja neki:

– Számításaim szerint, szándékolatlan sérülés. Hetvenkilenc évesen.

A férfi felvonja a szemöldökét.

– Megsérült?

– Halál oka, várható élettartam, ahogy azt mostanra szerintem már többször elmondtam.

Sue akaratlanul is elmosolyodik a visszafogott hang hallatán. Ez az olyan profi dolgozó hangja, aki csak a munkáját végzi, olyan emberekkel foglalkozik, akik nem hajlandók hallgatni rá. Sue ismeri ezt az érzést.

A repülőtéren nem vette észre a hölgyet, de most úgy megfigyeli, mintha egy pácienset kellene besorolnia, aki a sürgősségin jelentkezett. A szeme tiszta, de beesett, az ajka száraz és cserepes. Dehidratált? Sue szerint valószínűleg a hetvenes évei elején járhat. A demenciához még fiatal, de nem lehetetlen. Nem izgatott, erőszakos, nyugtalan vagy zavart. Semmi sem utal tudatmódosító szerek használatára. Átlagosnak, ismerősnek, kedvesnek tűnik, olyasvalaki, akit Sue akár ismerhetne is a vízitornáról vagy a kisboltból. A blúza gyönyörű. Fehér, apró zöld madártollakkal. Az efféle darab megtetszene Sue-nak, ha a boltban látná, de valószínűleg nem engedhetné meg magának. Ha egymás mellett ülnének, Sue megdicsérte volna.

– Számításaim szerint. – A nő egy mérges arcú, negyvenes nőre néz, aki feltűnően színes és flitteres, kaftánszerű felsőt visel. Na, ő sokkal inkább hasonlít egy jósrá, mint a hölgy. – Tüdőgyulladás. Kislencvennégy évesen.

Sue sértve érzi magát. Miért kap a kaftános nő kilencvennégy évet? Nem tűnik különösebben egészségesnek. Sue hajlandó lenne nagy tételben fogadni arra, hogy magas a vérnyomása.

A hölgy megy tovább a folyosón, Sue pedig a gép zúgásától már nem hallja, mit mond.

A kaftános nő felnéz Sue-ra.

– Tudja valaki, mi ez az egész?

– Mindenkinek megjósolja a halálát – magyarázza Sue.

– Ó, az enyém jó. Na és a magáé?

Sue úgy tesz, mintha meg sem hallotta volna. Hátradől, és megint becsatolja az övét. A férfi mögötte még jobban belefúrja a térdét Sue hátába. Aztán megszólal:

– Várjunk csak, azt mondja, hetvenöt éves koromig fogok élni? Ezt mondta? Vagy hetvenkilenc volt? – Mintha nem akarná elveszíteni azokat az extra éveket, amik járnak neki.

– Ugye tudod, hogy marhaságokat beszél? – Max a felesége combjára teszi a kezét. – Ne kezdj el emiatt pánikolni! – Túl nehéz a keze. – Nem fér hozzá az orvosi leleteinkhez. Kivéve persze, ha valami kiberhekker. Amit manapság sosem lehet kizárni. – Örömtelenül nevet.

– Nos, lehet, hogy jós – mondja Sue. – Vagy annak tartja magát.

– Nem hiszel a jósokban.

– Honnan tudod? – kérdezi Sue, csak hogy ellenkezzen. Max a maga boldog tudatlanságában gyakran azt feltételezi, hogy teljesen egyformák a politikai nézeteik, az emlékeik, valamint az ízlésük az ételek és a tévéműsorok terén, ami nagyrészt igaz is, de nem mindig. Ők két külön személy.

– Voltál már jósnál? Nem. Még soha.

– Igazából voltam – feleli Sue. – Kártyából olvasott nekem. Mind jósoltattunk Jane ötvenedik születésnapjára.

– És kiolvasott azokból a lapokból bármit arról, hogy... amit ez a hölgy mondott? – kérdezi Max. Nem akarja kimondani a rák szót. Valahányszor súlyos diagnózisról hall, az első önkéntelen arckife-

jezés, amely felvillan rajta, a szintiszta undor. Félelem a viszolygás álarcában.

– Nem – felelte Sue. Annak már több mint tíz éve. Az a jó sajos azt olvasta ki a tarot-kártyából, hogy Sue férjének a következő évben viszonya lesz egy alacsony olasz nővel. Sue ezt sosem említette Maxnek. Nem akart neki ötletet adni. Csak felpezsdítette a szexuális életüket, lefoglalta őt. A biztonság kedvéért. Max boldognak tűnt. Lehet, hogy Sue átírta a sorsukat.

– Na, látod – mondja Max.

– Nos, biztosan vannak jó és rossz jósök – közli Sue. – Ez azért nem egzakt tudomány.

Max az ülés karfájához üti a telefonját.

– Ez egyáltalán nem tudomány!

– Jól van, ne húzd fel magad!

Hirtelen Sue megérti: Max azért próbálja meggyőzni őt arról, hogy ne idegeskedjen, mert ő idegeskedik. A férje vízvezeték-szerelő, egyéni vállalkozóként dolgozik, és nagyon gyakorlatiasan gondolkodik. Bármit képes megjavítani és megépíteni a gyerekeknek való faházaktól kezdve a formatortákon át az egyik unoka következő nap leadandó projektjéig, ami „az emésztőrendszer működőképes modellje”, de azt nem bírja elviselni, ha valami aggasztó történik, ő pedig tehet semmit, hogy helyrehozza.

Max titokban azon aggódik, hogy a hölgy valóban tud valamit a jövőjükéről. Az ő érzelmei mindig valahogy megváltozva mutatkoznak meg, ahogy a nyakba, az állkapocsba vagy a vállba hasító fájdalom is jelenthet szívinfarktust. Ez mindig is így volt attól kezdve, hogy negyven évvel korábban megismerkedtek, amikor egy szőke hajú, széles vállú fiú odament Sue-hoz a templom ifjúsági csoportjában, és nyersen megkérdezte tőle, volna-e kedve moziba menni vele. Sue a mai napig nem tudja, miért mondott igent, mert a fiú úgy viselkedett, mintha valaki pisztolyt szorított volna a fejéhez, nagyon barátságtalanul nézett rá. Csak akkor változott meg teljesen az arca, amikor Sue igent mondott. „Tényleg?” Megjelent a gézengúzós

mosolya, és felvillantotta a híres O’Sullivan-gödröcskéket, amelyeket mind az öt fiuk örökölt tőle, az unokáik közül pedig ketten. „De tényleg? Biztosra vettem, hogy nemet fogsz mondani.” Ahogy Sue meglátta azokat a gödröcskéket, esélye sem volt.

– Senki sem látja a jövőt – közli Max rettegve.

Az *onkológusok látják*, gondolja Sue. Az onkológusok, a neuroológusok, a kardiológusok és a hematológusok. Az összes átkozott *ológus*. Ők az igazi jószok. Nem kártyalapokból olvasnak, hanem vérvérből, képpalkotó meg genetikai vizsgálatokból, és borzalmas dolgokat látnak az ember jövőjében.

– Nem fogok hatvanhat évesen meghalni, drágám. – Kiveszi a légitársaság magazinját az ülés előtti zsebből, és a hátoldalon lévő hirdetésre mutat. – Európában fogunk utazgatni.

– Pontosan. – Max leereszti a vállát. – Szegény öreglánynak hiányzik egy kereke. – Felemeli a telefonját a magazin fölé, és lefotózza a folyami hajótársaság hirdetését. – Lehet, hogy érdekesek ezek a hajókirándulások. Bevehetnének a tervezett programok közé.

Előrehajol, megszólítja a Sue mellett ülő férfit.

– Remélem, nem aggódik a „munkahelyi balesete” miatt. Ugye nem hisz a médiumokban?

– Nem igazán – feleli a férfi. – De azt hiszem, a következő egy évben egy kicsit talán óvatosabb leszek a munkahelyen. Novemberben töltöm be a negyvenhármát.

– Veszélyes a munkája? – kérdezi Sue.

– Építőmérnök vagyok.

– Akkor jobb, ha a fején tartja a munkavédelmi sisakot! – mondja Max.

– Hát igen, általában a számítógépnél ülök, de persze, talán jó ötlet lenne... – A két kezét a feje fölé emeli, és behúzza a nyakát, úgy tesz, mintha ki akarna kerülni egy repülő tárgyat.

– Elnézést, még be sem mutatkoztunk – mondja Sue. – Én Sue vagyok, ő pedig Max.

– Leo. – A férfi áthajol Sue előtt, és kezet ráz Maxszel.

Egy pillanatig hallgatnak. Leo a nadrágja szövetét birizsgálja. Max a gyomrára nyomja a kezét. Egy kicsit túl sok volt a finom étel és a jó bor Tasmaniában. A héten sok saláta lesz az étlapon. Sue a jobb lábával egymás után a levegőbe rajzolja az ábécé betűit. Még évekkorábban elszakadt egy inszalagja, és ha eszébe jut, megpróbálja elvégezni az erősítő gyakorlatokat.

Most Leo oldalra fordul, hogy szembe tudjon nézni Sue-val, mintha egy elegáns vacsorapartin lennének, ő pedig, a királyi család tagja, a bal oldalán ülő vendéghez fordulna. Szép zöld szeme van. Sue abbahagyja a bokagyakorlatait, és rámosolyog. Anyai érzések töltik el a férfi iránt, és egy csepp vonzalom. Zavarba ejtő, milyen gyakran előfordul vele az ilyesmi mostanság.

– Sajnálom, hogy nem voltam jó társaság – mondja Leo. – A lányom fellép egy iskolai musicalben, és lemaradtam róla a késés miatt.

– Jaj, ne! – mondja Sue. – Hát ez igazán pech. – Megsimogatja a férfi karját. Elfelejtkezik a vonzalomról, és nagymama üzemmódba kapcsol. Teljesen félreértette a szomszédját. Nem Mr. Fontos Embert, hanem egy ideges fiatal apuka. – Hány éves a lánya?

Mielőtt a férfi válaszolhatna, nyugtalan fiatal hang kiabálja túl a gép zümmögését.

– Hogy mit mondott?

– Na jó, azt hiszem, muszáj lesz... – kezdi Sue, de Max és Leo máris a hívógomb után nyúl.

7. FEJEZET

Igazából én is meg tudom válaszolni a saját kérdésemet. Nem kell megkérdeznem a szakállas férfitől.

Bocsánatot kell kérnünk a tetteinkért. Akár hiszünk a szabad akaratban, akár nem.

A jó modor fontos.

Egy őszinte bocsánatkérés képes megmenteni egy barátságot, egy házasságot, még akár egy életet is.

Csak annyit kell mondani, hogy sajnálok. Ez minden.

Sajnálom. Mélységesen sajnálok.

Igazából nem is sajnálhatnám jobban.

8. FEJEZET

A légiutas-kísérők főnöke, Allegra Patel a mosdóban van, amikor felcsendül az első hívógombok nyugós dallama. Ez Murphy törvénye. Vagy inkább Allegra törvénye. A menzese egy héttel korábban jött meg, ezért most éppen feltúrja a táskáját tamponot keresve, és valahányszor azt hiszi, talált egyet, mindig ugyanaz a szőlőzsír akad a kezébe, amitől halkan, szinte már eszelősen nevetgél.

Ma van a huszonnyolcadik születésnapja, és habár nem számított pezsgőre meg szivárványra, feltételezte, hogy kellemesen átlagos péntekje lesz, nem pedig olyan napja, amikor minden következően félresiklik egy kicsit, és olyan szúrós, smirglipapíros érzés kezd növekedni az ember szemében.

– Jaj, ne már! – mormolja, amikor belemar az első, kegyetlen hasgörcs. A görcsök repülés közben mindig rosszabbak.

Még jobban beletúr a gyűrött zugokba a táskája alján.

Euforikus megkönnyebbülés tölti el: talált egyetlen, gyönyörű tamponot. Köszönet érte, univerzum!

Örült, amikor megkapta a születésnapjára írt üdvözlőt: Sydney–Hobart, Hobart–Sydney. Időben hazaér, hogy együtt vacsorázhasson a szüleivel meg a bátyjával. Szereti ezt az útvonalat. A repülési idő nem túl hosszú, de nem is olyan rövid, hogy kapkodnia kelljen mindennel. Annak külön megörült, amikor látta, hogy a jó barátját,

Anderst, akivel együtt végezték el az elméleti képzést, ugyanerre a járatra osztották be. Anders fánkokkal meg a fémszínű, szív alakú héliumos lufival érkezett a felszállás előtti tájékoztatóra.

Sajnos onnantól minden egyre rosszabb lett.

– Pont ez a két barom, ráadásul együtt – nyögött fel Anders, amikor a két pilóta bevonult a terembe, mintha filmszillagok lennének. – Akkora az arcuk, hogy el sem fognak férni egymás mellett a pilótafülkében.

Victor „Vic” Levine kapitány a szokásos nyerseségével és tömörségével beszélt. Szóra sem érdemes időjárás. Teli gép. Nem goromba. Csak nem vesz észre senkit a pilótákon kívül. Számára a kabinban dolgozó személyzet lecserélhető. Nem valóságos emberek. Inkább mintha hologramok lennének.

– Szülinap, mi? – mondta Jonathan „Jonny” Summers elsötítet ahelyett, hogy boldog születésnapot kívánt volna, mint egy normális ember. Elvett egy fánkot, icipicit beleharapott, de úgy eltorzult a sértően helyes arca, mintha citromot nyalt volna meg, aztán mindenki szeme láttára beledobta a kukába.

– Sosem fogok senkit annyira szeretni, amennyire ezt a fickót utálok – suttopta Anders Allegra fülébe. Most különösen bántotta őt a fánkkal szembeni tiszteletlenség, mert éppen brutális időszakot próbált betartani. A következő hétvégén esküvőre volt hivatalos, ahol egy öt éve nem látott exével fog szembekerülni. Allegra boldog lesz, ha végre túljut rajta.

A mai személyzet másik két tagjával tűrhető a kapcsolata, épp csak enyhén idegesítőek.

Kim nyugodt, dundi nő, aki már a nyolcvanas évek óta dolgozik a légitársaságnál, és úgy ballag végig a kabinban, mintha grillpartit adna a hátsó kertjében, olykor pedig a könyökét az ülések háttámlájára támasztja, és hosszas, bizalmaskodó beszélgetéseket folytat az utasokkal. A gyors kiszolgálás a jó kiszolgálás, de ha Kim áll a felszolgálókocsi végében, biztosan nem lesz gyors. Ellie a skála másik végén áll, fiatal és pezseg. Még csak most bontogatja a szárnyát, így

hát csordulásig tele van a feje a frissen megszerzett tudásával, alig várja a lehetőséget, hogy lenyűgözhesse másokat, és ő akar mindent bemondani.

A második útján Ellie arról tájékoztatta Allegrát, hogy Anders elvett egy zacskó peracet a felszolgálókocsiból, ami az ő legjobb tudomása szerint „gyakorlatilag lopás”. Miért árulkodik minden új légiutas-kísérő?

– Szédültem – mondta Anders, aki jobban szégyellte, hogy megtörte a böjtjét egy fél perccel, mint azt, hogy megszegte a szabályokat.

– Edd meg a többit is, mert hullasápadt vagy! – sziszegte rá Allegra, miközben azon töprengett, hogy ez az ostoba diéta vajon biztonsági problémává nőtt-e ki magát, amivel ténylegesen foglalkoznia kell.

Aztán jött a késés.

Lehetek volna olyan udvariasak a pilótafülkében, hogy tájékoztatják őt a történekről, mivel neki kellett az ellenőrzése alatt tartani az egyre nyugtalanabb utasokat, de hosszú ideig semmi hírt nem kapott, miközben a kisbaba úgy visított, mint egy elromlott kocsi-riasztó, az idegek pedig bizseregtek, túltöltődtek, majd elpattantak.

Végül kiderült, hogy a késés oka egy elromlott biztonsági öv volt a pilótafülkében. Meg kellett várniuk, hogy valaki odarepüljön Sydney-ből, mert a hobarti repülőtéren nem volt telephelyen dolgozó szerelő. Ha az utasok tudomást szereztek volna a dologról, felajánlották volna, hogy ők maguk megjavítják. A szögletes állú fickó, akit Anders Szuperhősnek nevezett el, biztosan csukott szemmel is képes lett volna rá.

– Átmászik a hegyeken, hogy megmentsen, mielőtt kannibálorká változnánk – suttogetta, miközben ketten együtt nézték, ahogy a pasas végigmasíroz a sorok között. Allegra belevágta a könyökét az oldalába. Anders valójában nem mondta ki a „lezuhanunk” szót, de egyértelműen arra utalt.

Allegra is meg tudta volna javítani azt az övet. Ért az ilyesmihez. Sajnos a biztonsági előírások nem így működnek. Egyszer az egyik

járaton egy órát kellett várniuk egy szerelőre, hogy megjavítsa a fej fölötti szekrényt, amihez végül egy darab szigetelőszalagot használt. Három másodpercébe telt, a fogával szakította el, és közben meghívta Allegrát egy italtra.

Allegra megmossa a kezét, és az arcát figyeli a tükörben, közben pedig megint előjön az a nyugtalanító, de nem kellemetlen érzése, hogy a testén kívül lebeg, ami már hétéves kora óta rátör olykor. Amikor belenézett a fürdőszobatükrébe, néhány másodpercig úgy érezte, hogy elhagyta a testét.

– Kirepültem a testemből! – mondta az anyjának.

– Tényleg, *beta**? – felelte az anyja. – Jól hangzik.

– Tudod te, milyen elképesztően gyönyörű vagy? – kérdezte az a fickó, akivel a legutóbb szexelt (két hete, de soha többé, az egyszer biztos, elege lett belőle), miközben oda-vissza húzgálta az ujját a kulcscsontján.

– Végeztél velem, Allegra – suttogja a tükörképének. – Vége.

Az a fickó olyan, mint a gyorséttermi kaják: először finom, aztán jön a megbánás.

Elképesztően gyönyörű.

Ez azért kedves bók.

Nem. Elég.

Az emberek elég gyakran megdicsérik a külsejét, így álszerénység lenne, ha azt állítaná, hogy nem tartja magát vonzónak, de a középiskola örök sebet égetett rajta. Akkoriban csak a magas, vékony, szőke lányokat tartották szépnek, és amikor azok a lányok lebaratulva érkeztek vissza a nyaralásból, ironikus módon mindenki felkiáltott, megdicsérte a bőrük színét, pedig majdnem olyan barnák voltak, mint Allegra, de az ő barnasága akkor sem volt soha jóféle barnaság. Még a saját anyja is azt mondta neki: „Ne menj ki a napra, Allegra, túl sötét lesz a bőröd.” Most már persze nem mondana ilyet. Ő is fejlődött, mint mindenki más.

* Hindi kedveskedő megszólítás, jelentése: 'gyermek!' – *A ford.*

Eszébe jut Sara Perkins, aki nyolcadikban azt mondta: „Képzeld el, milyen szép lenne Allegra, ha nem lenne, tudjátok...” Jelen-tősegteljesen megrántotta a fejét. És ezt Allegra előtt. Azt hitte, bók, nem pedig sértés. Allegra arra gondol, vajon Sara Perkins felébred-e néha hideg verítékkal borítva attól a gondolattól: „Jóságos ég, tényleg ezt mondtam?” *Tényleg, Sara Perkins. Tényleg ezt mondtad.*

Allegra talál egy doboz Panadolt a táskájában, két tablettát a szájába dob, víz nélkül lenyeli őket (életvezetési készség), aztán újra kirúzsoz-za a száját. Csak a munkában visel sminket. „Elvárás”, hogy használjon „minimális” alapozót, szemfestéket és rúzsot. A férfi légutas-kísérőktől, mint Anders, csak annyit kérnek, hogy legyenek frissen borotváltak, és a hajuk ne érjen gallér alá, ami azért ironikus, mert Anders tanított meg Allegrának mindent, amit ő a sminkelésről tud. Anders órákat adott neki, amikor együtt végezték a képzést Melbourne-ben. Allegra mindig elneveti magát, ha eszébe jut a férfi a kezében a sminkeccsel, ahogy bánatosan csóválja a fejét, és azt mondja: „Nem hiszem el, hogy ti lányok nem ismeritek a kontúrozás szabályait.”

Sosem fogja elfelejteni, micsoda végtelen boldogság töltötte el, amikor megkapta az engedélyt. Az álommunkája. Az anyja nem ilyen pályára szánta. Mindig azt akarta, hogy Allegra fogorvos legyen, ami furcsán konkrét karrierválasztás, és úgy tűnt, mindössze azon alapult, hogy Allegra kislány korában kiválóan mosott fogat. Az apja viszont örült neki, élvezte, hogy a családtagok ingyen igényelhetnek utolsó pillanatban el nem adott repülőjegyeket. Szerencsére a bátyja orvosi diplomát szerzett, így Tajdzsal eldicsekedhetnek a nagyszülőknek, amíg Allegra „érdekes”-nek tünteti fel a családot. Miután elvégezte a tanfolyamot, másnap már repült. Amikor azon az első reggelen átsétált a repülőtéren, királynőnek érezte magát, pezsgett az élettől. Ennyi évvel később még mindig szerencsésnek tartja magát, és titokban sajnálja az irodai munkát végző barátait. Tőlük senki sem várja, hogy izgalmas anekdotákat meséljenek a munkájukkal kapcsolatban (nyilván nem is szoktak), de a légiutas-kísérők történeteit mindenki szívesen hallgatja.

Az emberek mindig tudni akarják, hogy kipottyantak-e valaha az oxigénmaszkok, ő pedig élvezettel mesél arról az egyetlen alkalomról, amikor csökkenni kezdett a nyomás a kabinban, a maszkok kiestek a szekrényekből, ő pedig látta az elborzadt felismerést az utasok arcán, amikor rájöttek, hogy mégiscsak figyelniük kellett volna a biztonsági bemutató alatt, amit mindenki elengedett a füle mellett. Egyszer pedig egy terhes nőnek elfolyt a magzatvize. Ki hitte volna, hogy ilyen sok folyadék lötyög minden várandós pocakban?! Allegra gondosan átolvasta a szülész levelét, amelyet a nagyonterhes utas adott át neki felszálláskor. „Még csak a huszonötödik hétnél járok – sóhajtott a nő. – Csak óriásinak tűnik.”

Kimnek egyszer két utasa összeverekedett egy hátradöntött ülés miatt – repkedtek az öklök, kijött a rendőrség, a fél világ látta a videófelvételt –, de Anders vitte el a pálmát azzal, amikor tavaly az egyik utasa meghalt. Lehet, hogy ugyanazon a napon, ugyanazon a gépen történt. A férfi mellett ott ült szegény felesége. Azt hitte, a férje csak alszik. Anders azt mondta, idős volt, de azért nem annyira öreg, mint Dumbledore. Allegra szemmel tartotta a vénséges párost ezen a járaton. Nyugdíjazott orvosok, nem kértek kerekesszéket, az egyedüli járássegítő eszköz, amit használnak, egy-egy bot, és mindketten csilli-villi Apple okosórát viselnek, ami tündéri. Allegra szeretné élve és sértetlenül eljuttatni őket Sydney-be.

Kihúzza a hátát, cuppant a kirúszozott szájával, és nézi, ahogy az arca a tükörben munkauzemlékbe kapcsol: hivatalos, udvarias, és azt üzeni: *senki nem szórakozik velem.*

Kérlek, univerzum, a hívógombok csipogása ne jelentsen haláletetet, verekedést vagy szülést! Ahhoz most túlságosan görcsölök. Különben is, habár később jó móka horrorsztorikat mesélgetni, az nem igazán élvezetes, amikor át kell vészeln.

Amint kilép a mosdóból, ellenőrzi a légiutas-kísérők kezelőpaneljét: azt a számítógéppel vezérelt képernyőt, amely megmutatja, pontosan hol nyomták meg a hívógombokat. A turistaosztály első két sorában hárman. Miközben nézi, még egy felvillan. Történt valami. Tudja,

hogy Anders éppen a hátsó konyhát tölti fel, de miért nem kezeli a helyzetet a minden lében kanál Ellie? Pontosan tudja, hogy figyelniük kell a kabint, és amint lehet, válaszolniuk kell a hívásokra.

Kim azzal foglalatoskodik, hogy a biznisszosztályon ülő utasokat kényeztetni sós karamellás csokigolyókkal, miközben túlzó bókokkal dicséri meg valaki fülbevalóját.

– Van valami, amiről tudnom kellene? – kérdezi tőle Allegra. A függönnyt összehúzva tartják, így nem látják, mi folyik a turistaosztályon.

– Miről kellene tudnom? – Kim semmit sem hallott. Hát persze. Egy utas odatartja a borospoharát.

– Kim, megkérhetném, hogy töltsen tele?

– Persze, Mrs. Lee! – ragyog rá Kim. – Máris jövök.

Allegra a fogát csikorgatva ráhagyja a biznisszosztályt Kimre. Széthúzza a függönnyt, és végignéz a turistaosztályon. Hirtelenjében nem vesz észre semmi kellemetlenséget. Két ember áll a folyosón, ami ilyenkor várható: a mosdóba mennek, vagy kinyitják a fej fölötti szekrényeket. A hangulat azonban alig érezhetően megváltozott. Semmi drámai, de azért valami mégis ott lebeg. Halkan zümmögő hangok. Az emberek nem idegesek, de többen beszélgetnek, mint arra számítani lehet.

Hát jó. Legelől kezdi azzal a szószátyár házaspárral, akik a kérés alatt a kellesténél talán egy kicsit részletesebben számoltak be a tasmaniai nyaralásukról. Allegra a nevüket is tudja, mert olyan lelkesen mutatkoztak be, mintha arra számítottak volna, hogy ezt követően tartani fogják a kapcsolatot: Sue és Max O’Sullivan.

Mosolyogva hajol följük, hogy kikapcsolja Max hívófényét.

– Mit tehetek önért, Mr. O’Sullivan?

– Van egy hölgy, aki szerintünk talán felzaklatja az embereket – feleli meg a kérdést Sue a férje helyett. Hátramutat a vállá fölött, mintha diszkrétén fel akarná hívni a figyelmet valakire egy partin.
– Nem minket. Mi nem vagyunk zaklatottak. Mi remekül érezzük magunkat.

– Haláljós – magyarázza Max.
– Halál? Megfenyegeti az embereket? – Allegra elfehéredik.
– Nem, kedves, dehogy, inkább mintha látnok lenne, jósnőnek vagy hasonlónak tartja magát. – Megtekeri a mutatóujját a füle mellett. – Ártalmatlan.

Allegra nem lát el a gép hátuljába, mert előtte áll egy flitteres kaftánt viselő utas, aki éppen a megtömött táskáját próbálja begyömöszölni a fej fölötti szekrénybe.

– Itt ül a túloldalon – mondja a Sue mellett ülő másik férfi. Az üres székre mutat a folyosó másik oldalán. 4D.

– Rendben. – Allegra megpróbálja maga elé képzelni az utast. A férfi hívólámpáját is lekapcsolja. – Nagyon köszönöm, hogy szóltak.

Három sorral később felharsan egy férfi hangja.

– Mit mondott?

Allegra érzi, hogy zakatolni kezd a szíve. *Menni fog, biztatja magát. Kim lehiggasztott két verekedő pasast, el tudsz bánni egy dilinyós jóssal.*

– Elnézést – mondja a kaftános nőnek. – Átengedne?

– Ó, persze, de megtenné, hogy segít? – A nő a földre dobja a táskáját. A légiutas-kísérőknek valójában nem kell segíteniük az utasoknak a táskájuk emelgetésében. *Té tömteged meg, te teszed be.* Ám a gyakorlatban Allegra mindig mindenkinek segít.

– Mindig érdemes keréssel előre betenni – mondja. Lehajol, hogy felemelje a táskát, arra számít, hogy a nő segíteni fog neki az emelésben, ő azonban leengedi a kezét, és hátraáll, aztán a homlokát ráncolva nézi, mintha Allegra londiner lenne, akinek az a feladata, hogy az ő csodás táskájának a biztonságára vigyázzon, amit úgy tűnik, téglákkal pakolt meg.

Allegra, aki lapos talpú cipőbe bújt, amint felszálltak, épp csak megfelel a légítársaság elvárásainak a minimális magasság tekintetében. Úgy érzi, mintha egy kicsit összement volna, mióta sikeresen elvégezte a rémisztő „elérélesztet” a felvételin. Ez volt az első akadály, amelyen a kétszáz jelentkezőnek át kellett jutnia az előadóte-

rem ajtajában. Le kellett venniük a cipőjüket, és meg kellett érinteniük egy ragasztószalagot az ujjbegyükkel. „Nyújtózz az álmaid felé, szivi!”, súgta Anders Allegra fülébe, mielőtt még tudta volna a nevét. Később azt mondta, attól félt, Allegrának ki fog ficamodni a válla.

– Au! – Határozottan belehasít a fájdalom a gerincébe, miközben lábujjhegyen megnyújtózik, hogy be tudja tolni a táskát a helyére. – Azt hiszem, ez a táska meghaladja a kabinban engedélyezett súlyhatárt, hölgyem. – Becsukja a szekrényt.

– Cipők – feleli a kaftános hölgy. – Nekünk, lányoknak szükségünk van a cipőinkre.

– Legközelebb mérje le! – feleli Allegra a legelbűvölőbb mosolyával, miközben elképzeli, hogy belenyomja a hüvelykujját ennek az ostoba, öntelt nőnek a szemgödrébe, ahogy az önvédelmi órán tanulta.

A nő inkább sértetten, semmint hálásan leül. Allegra pedig most már ellát a sor végéig.

Az apró termetű, ősz hajú hölgy a folyosó felénél jár, egymás után rámutat az utasokra, mintha feladatokat osztogatna nekik. Tisztán látszik, hogy a döbbenet hulláma terül szét a nyomában. Szó szerint minden fej odafordul, hogy lássa, amint megy tovább.

Allegra végigsiet a folyosón. Még két hívógomb ég, de nem áll meg. A hölgy talán hét sorral előtte jár, továbbra is mutogat, folytatja a kinyilatkoztatásait. Allegra közeledik hozzá. Egy hawaii stílusú inget viselő férfi keze a levegőbe emelkedik, mintha tanuló lenne, aki tudja a jó választ.

– Kisasszony?

– Máris visszajövök, uram. – Megy tovább, de hirtelen megint útját állják. Ezúttal a megdöbbenően terhes nő az, határozottan terpeszbe tette a lábát, mint egy cowboy, amikor belép a bárba a kezével a pisztolyán, csak éppen a nő a két oldalán lévő kartámaszokat markolja meg.

– Pont most tudtam meg, hogy nem érem meg a negyvenet, ami nagy pech – mondja Allegrának bevezetés nélkül, mintha régi barát-

tok lennének. Az óriási lufihasa nekinyomódik Allegra csípőjének. Allegra émelegve gondol arra a hordónyi vízre, ami benne lötyög.
– Úgy tűnik, az a hölgy valamiféle jósnak tartja magát.

– Igen, nagyon sajnálom – mondja Allegra, próbál mögé nézni.
– Mindjárt leállítom.

– Semmi baj. Én csak nevettem rajta. Még mindig jobb, mint azok a szülésről szóló rémtörténetek, amiket az emberek szerint valamiért feltétlenül hallanom kell. – A terhes nő kuncog. – Vagy akik azt mondják: *Erről a hullámvasútról nincs leszállás! Aludj, amíg teheted! Úgy nézel ki, mint aki bármelyik pillanatban kipottyantathat egy gyereket!*

– Használja nyugodtan a mosdót az üzleti osztályon! – Allegra oldalra lép, és a gép eleje felé mutat.

– Ó, semmi baj, nem igénylek különleges bánásmódot! – A nő ujjai úgy mozognak a hasán, mintha harmonikán játszana.

Valahol távolabb egy nő felkiált:

– Jézus az egyetlen valódi próféta, kedvesem!

– Elnézést! – Allegra bepréseli magát valaki térde elé, hogy a terhes nő akadálytalanul eljuthasson előre.

A térd tulajdonosa megragadja a lehetőséget.

– Van egy hölgy...

– Igen. – Allegra rá sem néz. – Tudok a hölgyről.

Még két hívógomb csendül fel. Valaki aggódva felkiált. A kisbaba megint sírni kezd. Ellie és Anders még mindig nem bukkant fel.

– Hú! – A terhes nő összevonja a szemöldökét. – Vajon vannak, akik komolyan veszik?

– Igen, éppen azért szeretnék...

– Ó! Miért nem mondta?

A terhes nő eltünteti magát és a hatalmas hasát az útból, Allegra pedig újra elindul a folyosón, olyan gyorsan szedi a lábát, ahogy csak meri, ugyanis nem akarja azt a benyomást kelteni, hogy valós vész-helyzetről van szó, habár kezd azon töprengeni, hogy talán mégis.